

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Aziz Melki (sag C-188/10) og Sélim Abdeli (sag C-189/10)

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Cour de cassation — fortolkning af de almindelige EU-retlige principper og af artikel 67 TEUF og 267 TEUF — obligatorisk forudgående forelæggelse for Conseil constitutionnel, når det gøres gældende, at en national retsforordning er forfatningsstridig som følge af dens manglende overensstemmelse med EU-retten — EU-rettens forrang for national ret — personers frie bevægelighed — manglende personkontrol ved de indre grænser

Konklusion

1) Artikel 267 TEUF er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som indfører en procedure for kontrol af nationale loves forfatningsmæssighed, for så vidt som den omstændighed, at denne procedure skal indledes i første række — såvel før forelæggelsen af et spørgsmål om forfatningsmæssighed for den nationale ret, som har til opgave at kontrollere loves forfatningsmæssighed, som i givet fald efter afgørelsen om dette spørgsmål fra denne ret — forhindrer alle andre nationale retter i at udøve deres kompetence eller opfylde deres forpligtelse til at forelægge præjudicielle spørgsmål for Domstolen. Derimod er artikel 267 TEUF ikke til hinder for en sådan national lovgivning, forudsat at de andre nationale retter fortsat:

— på et hvilket som helst tidspunkt under proceduren, som de finder passende, og selv efter proceduren om kontrol af forfatningsmæssighed kan forelægge Domstolen ethvert præjudicielt spørgsmål, som de finder nødvendigt

— kan anordne alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre en foreløbig domstolsbeskyttelse af de ved EU-retten sikrede rettigheder, og

— efter en sådan procedure kan undlade at anvende den omhandlede nationale lovbestemmelse, hvis de finder den i strid med EU-retten.

Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning kan fortolkes i overensstemmelse med disse krav i EU-retten.

2) Artikel 67, stk. 2, TEUF og artikel 20 og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006

om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) er til hinder for en national lovgivning, som tillader politimyndighederne i den pågældende medlemsstat udelukkende i en zone i en afstand af 20 kilometer fra denne medlemsstats landgrænse til stater, som er parter i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen (Luxembourg) den 19. juni 1990, at foretage kontrol af enhver persons identitet uafhængigt af vedkommendes adfærd og særlige omstændigheder, som indebærer en risiko for krænkelse af den offentlige orden, med henblik på at kontrollere overholdelsen af den lovbestemte pligt til at være indehaver af, være i besiddelse af og fremvise beviser og dokumenter, uden at fastsætte den nødvendige afgrænsning af denne kompetence, som skal sikre, at den praktiske udøvelse af nævnte kompetence ikke har tilsvarende virkning som grænsekontrol.

(¹) EUT C 161 af 19.6.2010.

Appel iværksat den 7. december 2009 af Goldman Management AD til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 16. november 2009 i sag T-354/09

(Sag C-507/09 P)

(2010/C 221/24)

Processprog: bulgarsk

Parter

Appellant: Goldman Management AD (ved avocat I. Lilkova)

De andre parter i appellsagen: Europa-Kommissionen og Republikken Bulgarien

Ved kendelse af 6. maj 2010 har Domstolen (Syvende Afdeling) afvist appellen.